

[Indenrigsministeren]

derfor ikke kunnet forventes, at der med den nævnte regionplans 1. etape kunne foreligge en fuldstændig dækkende regionplan, der opfylder alle de i loven stillede indholdskrav. Som følge heraf har miljøministeren da også i forbindelse med sin godkendelse forudsat, at der i de kommende år udarbejdes regionplantillæg for en række emner. Med godkendelsen af regionplanens 1. etape er der imidlertid sket en sammenfatning af en række overordnede hensyn og ønsker vedrørende udviklingen i regionen til bindende retningslinier, som kan danne grundlag for kommunernes selvstændige kommuneplanlægning. Erfaringerne fra dette arbejde understreger nødvendigheden af, at regionplanlægningen udføres af et politisk udpeget organ, der har kompetence til at udarbejde bindende regionplanretningslinier, og som gennem et rimeligt indseende med administrationen på de områder, der er relevant for planlægningen, har mulighed for skabelsen af de nødvendige kontakter med de berørte myndigheder.

Inden for *by- og landzonelovgivningens* område har hovedstadsrådet siden 1975 haft de beføjelser, som i det øvrige land er placeret hos amtsrådene. Dette indebærer, at hovedstadsrådet behandler ansøgninger om tilladelser af udstykninger, nyopførelser, ombygning og tilbygning til bestående bebyggelser samt ændret anvendelse af bestående bebyggelse og ubebyggede arealer i landzone. Den således gennemførte ordning har fungeret hensigtsmæssigt og har blandt andet ført til en klar og ensartet administration.

Som bekendt er der i april 1980 vedtaget en ændring af loven om by- og landzoner, der blandt andet betyder, at zonelovskompetencen i visse tilfælde overføres til kommunalbestyrelserne.

På *fredningsområdet* har hovedstadsrådet fra 1. januar 1979 overtaget den regionale fredningsplanlægning, og der foreligger derfor endnu ikke specielle resultater på dette område.

På tilsvarende måde er hovedstadsrådets *varmeplanlægningsmyndighed* ifølge lov om varmforsyning trådt i kraft den 1. september 1979.

Som landets tættest befolkede område er hovedstadsområdet den region, hvor opgaverne vedrørende *miljøbeskyttelse og vandforsyning* er særlig store og iøjnefaldende. Som følge heraf er en stor del af disse opgaver

henlagt til hovedstadsrådet, hvilket navnlig gælder opgaverne vedrørende kortlægning og planlægning. De særlige forhold i hovedstadsregionen med dens store industri og befolkningskoncentration gør det særlig vigtigt, at der tilvejebringes en dækkende spildevandsplanlægning, recipientskvalitetsplanlægning og vandforsyningsplanlægning, og at der foregår planlægning omkring de særlig forurenende virksomheder.

Planlægningen på disse områder må ses i snæver sammenhæng med regionplanlægningen, og det havde derfor været ønskeligt, om hovedstadsområdets planlægning på miljøbeskyttelses- og vandforsyningsområderne havde kunnet indgå i regionplanens 1. etape. Af en række grunde har dette ikke været muligt, men det kan konstateres, at hovedstadsrådets hidtidige og igangværende kortlægning og planlægningsarbejde følger miljøbeskyttelseslovens og vandforsyningslovens intentioner, således at det vil være muligt at supplere regionplanens 1. etape på disse områder.

Netop inden for miljøbeskyttelsesområdet og vandforsyningsområdet har hovedstadsrådet fået kompetence til at træffe afgørelse i en række konkrete sager. Baggrunden herfor er, at man har ønsket, at hovedstadsrådet i hovedstadsområdet skulle have de samme opgaver som amtsrådene i det øvrige land, således at der tilvejebringes en klar kompetencefordeling i miljøsager i hovedstadsområdet. Udvalget har i denne forbindelse givet udtryk for den opfattelse, at en opdeling af sagerne på de forskellige kommunale led ville stride mod dette synspunkt, også selv om der kan argumenteres for, at et primært overordnet planlægningsorgan ikke bør belastes med konkrete afgørelser. Heroverfor kan dog ligeledes med vægt peges på det hensigtsmæssige i, at planlægningsmyndigheden tillægges kompetence til at foretage konkret regulering og forpligtelse til at føre tilsyn på områder, der har en nær sammenhæng med planlægningsfunktionen.

Udvalget giver endvidere udtryk for, at man med loven om hovedstadsrådets *kollektive personbefordring* af 1977 på dette område har opnået det, der var intentionen med indførelsen af en hovedstadsordning. Ansvaret for regionens trafikbetjening ligger således hos den myndighed, som har det overordnede ansvar for planlægning og beslutning om den fremtidige udvikling i regionen.